

V sobi pa so gorele sveče: svetlile so Dorici, ki je imela zaprte oči, zaprte za vedno . . .

* * *

Na pokopališču, kjer je počivala Doričina mati, letos niso cvetele tako lepe cvetke kakor druga leta. Nikdo jih ni zalival.

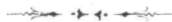
In začele so povpraševati, kje je Dorica. In oglasila se je velikonočnica, ki je rastle ob grobu: „Ali niste videli, da so jo zakopali tu poleg?!“

„Ah, ti ne veš pravega, ker gledaš vedno v tla. Jaz sem videla, kako sta jo peljala dva krilatca v nebo. Prav daleč so že prišli in tam se je odprlo nebo, in Dorica je objela svojo mamico, ki jo je čakala z lepo gospo pri vhodu. Nato je pokleknila pred lepo gospo, in videlo se je, da se ji zahvaljuje. Več nisem videla.“ Tako je govorila marjetica.

„Kedaj je bilo to?“ vprašala je velikonočnica.

„V majniku je bilo!“ In marjetica je zganila vijoličasto-rumenkasto čašico in se je zamislila

Selko.

Davna pravljica.

Zapisal: *F. S. Pavlétov.*

Bilo je pred davnim, davnim časom. Ondaj, ko so se po velikih gozdovih razlegali še mogočni glasovi lovski rogov.

Po obraščenih hribih se je dvigalo izza starikavih hrastov, izza stoletnih lip sivo, mogočno zidovje gradov.

Na gradu, ki se je dvigal nad planinsko ravnino, gori nad Cerjem, je živel mlad grofič, sin plemenitega, odličnega junaka.

In ta grofič je bil len, od sile len.

V prostrani viteški dvorani so baje podobe pradedov vedno sramežljivo zamižale, kadar je šel ta slabič mimo. In kadar je zavel veter skozi dvorano, tedaj se je slišalo kot jedno mrmranje močnih jeklenih oklepov, ki so čakali krepkih junakov, da jih zopet oblečejo.

A grofič se ni zmenil za to mrmranje.

Mesto meča vzal je sokola-lovca in šel z njim na lov. Po goščavah, po ravninah je hodil in pobijal mesto Turčinov — srne.

Včasih pa še tega ne. Najčesče je legel pod hrast v mehko mahovje in leno sanjaril.

To je bilo tedaj, ko so k hišam prihajale še vile rojenice, stale ob zibelki in ščitile novorojene otroke.

In tudi temu grofiču je bila vila za botro. Rada ga je imela in mnogo daril mu je podarila — — —

* * *

Bilo je meseca majnika.

Cvetka pri cvetki: modrooki zvončki, rdeči, rumeni naprsteci, bele jagode, visoka trava, drugo poleg drugega.

Nad njivami pa se je razlivalo zlato solnce, vroča tišina, in prijeten, skrivnosten vonj.

Raznobarvani metulji so letali nad cvetkami in jih poljubljali, pa ptice so žvrgolele in gostolele.

Grofič je prišel s svojim sokolom na lov.

A dokaj se mu ni ljubilo. Najrajši bi bil kar legel v travo in zadremal.

Tedaj pa se je dvignila pred njim njegova krstna botra, gozdna vila, v beli, v solncu žareči se obleki.

„Sinko! Povej mi željo svojo! Vse, kar hočeš, kar želiš! Glej, ponujam ti telesno moč in krepak meč. Ž njim boš vojske vodil, zmagoval. — Tudi dam ti, ako hočeš, obilen lov; dam ti zlata, biserov, srebra. Povej, izrazi željo svojo.“ —

A mladi grofič ni premišljal. Ni se mu ljubilo.

„Spal bi, spal, kar najrajši tu v tem mahu ob studencu dolgo, dolgo let.“

„Pa spavaj dvajest let! In ko bo minulo, te prilično zbudim.“

Dotaknila se ga je s palico, in njeno obličje je izražalo nevoljo.

In studenec je prenehal žuboreti, cvetke so kimale z glavicami, ptice na vejah so pospale — — vse je spalo.

Leta so minevala, dvajset, trideset, petdeset, sto — — in izginjala v večnosti. Leni grofič je spal v gozdu. Vila je pozabila svoje obljube, ali pa mogoče ga ni hotela zbuditi? —

Vendar gozd ni mogel vedno spati.

Prišle so nevihte, gromenje, bliski, treski in ti so vzbudili spečo naravo.

Zaspano je dvignil tudi leni grofič trepalnice in pogledal.

Ves je bil obraščen s trnjem, dragocena obleka mu je segnila, brada, dolga brada mu je zrastle in osivela, sivi lasje so se mu zmešano spuščali po hrbtu.

Vstal je.

Njegovi tresoči se prsti so se oklenili palice in šel je iz gozda. Šel je po poti do gradu — do gradu . . . Pomane si oči.

Le razvalina, kup kamenja je pričal o nekdanjem gradu.

Sedel je na kamen in zaplakal.

Tedaj pa je prišla gozdna vila, stopila tik pred njega, pa s prstom pokazala na kamen z napisom:

„Kdor je len, je mrtev;
Le delo je življenje,
Nit rešilna tvoja.“

Strmel je v napis in plakal za izgubljenim življenjem.

